

O viață... O poveste...

Bellamy65

A fost odată ca-n povești... o viață mai decentă
Și toată lumea pe pământ era mai inocentă...
Eram copil, un copil blând cu visuri îndrăznețe
Și de-nchid ochii simt și-acum mirosul de fânețe...
Miros dulceag de flori de câmp cosite pe coline
Iar zilele ce le trăiam, mi le simțeam depline...

Aveam părinți ce mă iubeau,...doi frați și înc'o soră,
Iar mama care ne-ngrijea , dormea pe sponci o oră...
Munceau din greu pe șantier ca să ne scoat-o pâine
N-aveam nici viață de „baștani”, dar nici „viață de câine”,
Eram cu toții fericiți în mica noastră casă
Și chiar de viața era grea, ni se părea frumoasă...

Dar azi cu ce pot să mă laud căci viața s-a schimbat
Tăticul meu ce mă iubea, demult că ne-a lăsat.
Eu am luat drumuri pribegii, la fel și ai mei frați
Iar mama mea rămas-acas' cu ochii-nlăcrămați.
Și nu e nimeni lângă ea să-i ogoie necazul,
Sau să-i ducă la pat un ceai,... să-i mângâie obrazul.

Și mă gândesc acum la „ieri” ... la „cum a fost odată?”
Și știu deja ce să-mi răspund: „Nu va mai fi vreodată!”
Și cum sunt eu, mulți or mai fi gândind așa ca mine,
Căci viața asta ce-o trăim schimbându-se-n suspine.
Suspini și eu , suspini și tu... chiar viața-n noi suspină...
Și vă întreb pe voi acum: -Cine-i oare de vină?

de Bella Popescu